

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, november 20. 1870. 47. szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztöi iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

Ugyan mi nem jó?

Ugyan mi nem jó? a kerekek?
Vagy a tengely megkopott már?
Vagy az istráng szakadozott el?
A hám igazításra vár?
Tán a kocsis korhely? s a gebék
Abrakját mindig beissza,
Azért megy rákmódra a kocsi,
Nem előre, — hanem vissza!

Pedig sok ostort elszaggatnak...
A paripákat kefélik...
Mégis csak dicz-döcz, lépten nyomon...
Pedig a nyélt se kímélik...
Akármi kis kátyu, vagy göröngy
Akadjon a kerék elé:
Csihé-puhé! s a szegény ló húz,
Csakhogy meg nem szakad belé!

Drága szomszéd! csak ilyenforma
A te alkotmányos voltod,
Kivül czifra, — belől azonba
A folt hátán találsz foltot!
Lássátok! nálunk másképen megy:
Ló, kocsis, hogy törekedik!
A kerék is rendesen fordul,
Kivált ha egy kicsit kenik!

Igaz, néha nálunk is kidül
Egyik, vagy másik a hámból,
De fogunk helyére másikat,
Még pedig a legjavából!
De kocsisunk? az nyalka gyerek,
Azt meg kell róla vallani,
S ha el-elkorhelykedik néha,
De megint helyt tud állani!

Tinektek nincs ilyen ficzkótok,
Nem tudtok reà szert tenni,
Taafe után Giskra, majd ismét
Potockit kell elővenni!
Hamar kitelik az esztendő...
Soh'se rendes a szolgálat...
Mit egy lendít, — az meg elrontja
A ki a helyére állott!...

Menyemnek szólok, — hanem osztán
A lányom is értsen róla!
— Mert a mi nyalka legényünk is
Jó volna, ha elpakolna! —
Ne a kocsist cserélgessétek
S a gebéket keze alatt,
Hanem kocsit, egészen ujat!
S az majd osztán bizton halad!!!

Nagy Bőgős.

Nem protestáns, mert német.

Abban az időben, midőn csak jó hangzásu név kellett ahoz, hogy valaki szolgabiró vagy viczispán legyen, — ha a fejben ész helyett korpa volt is — történt, hogy X... városba egy piktor érkezett... Az idegen arcz feltünt a városban s mint gyanús egyén elfogatott s a szolgabirói hivatalhoz vitetett.

A szolgabiró megkezdeté a városi jegyző által a benevolizálást, mert ő egy szót sem tudott németül, s feltevé a kérdéseket ilyeténképen:

„Mi a neved? Fux Mátyás.

„Hol lakol? Nagy-Németországban Boroszlóban.

„Hány éves vagy? harminczkettő.

„Mi a vallásod? Protestáns.

— Hazudsz! — kiált egy nagyot a szolgabiró, — ki annyit megértett, hogy protestáns, — tolvaj, csaló, bitang vagy, nem protestáns, hiszen Németországban nem laknak protestánsok! el kell zárni a gazembert az egyesbe.

Nagy nehezen megérteté a szolgabiró urral a jegyző, hogy hiszen Németország nagyrésze protestáns, sőt a reformátió is ott kezdődött, s csak így menekülhetett meg szegény pictor az ingyen elszállásoltatástól.

Marczi bátyám. meg a két menyecske.

A férfi szerelme olyan mint a töltött káposzta — mentől többször melegitik fel, annál jobb izü. —

Ezt mondá az én kedves Marczi bátyám még hetven esztendös korában is, azzal igazolván állitását, hogy experto crede ruperto, vagy is hogy hát ö még hetven esztendös korában is gyakran felmelegittetett holmi tüzröl pattant menyecskék által.

Még fiatal korában két furcsa menyetskének csapta a levet cum pleno valore, és pedig oly ügyesen, hogy sem egyik sem a másik nem gyanitott rólla leg kissebbet sem, hogy Marci bátsit jobbról balról melegitik az asszonyok.

Nótabéne, a két asszony rettenetes ellensége vólt egy másnak, pedig a ki ismerte öket — fel nem tette vólna róllok, hogy még harag is lakozhatik bennök.

Egyszer az én kedves Marczi bátyámhoz az egyik menyecske el ment látogatóba már úgy alkonyatkor, de még elég világos vólt s alig beszélgetnek együtt, hát lelkem teremtette észre veszik az ablakon át, hogy jön a másik menyecske, — persze egyik asszony a másik elött rettenetesen óvta a becsülletét, mintha szükség lett volna rá, s ép azért az én Marczi bátyámnál levönek erösen kezdett szivecskéje dobogni, hogy hátha betalálna toppanni, — s forma szerint a képzelet tetté növé ki magát, mert az ambituson hallott a másik szép asszony szava, ki kérdé Marczi bácsi huszárjától, hogy itthon van-e a tekintetes ur?

Hanem választ se várva, be is kopogtatott, — mig azonban ez az ambituson történt, addig a bent lévö menyecskét egy nagy menykü almáriomba bedugdosta Marczi bátyám a nadrágjai közé, ugy, hogy mikorra a másik asszony belépett, már akkor magába volt Marczi bátyám.

Miután pedig Marczi bátyám semmit sem akart elárulni, s miután ö négyszemközt a vászoncselédekkel igen confidenter szokott bánni: — a belépö menyecskét rögtön derékon kapta s ugy össze-vissza csókolta, hogy ott az almáriomba az a másik mérgébe majd nem tom mit csinált.

Elkezdtek azután a kanapén egyet-mást — beszélgetni, de különösen ama másikat, ki az almáriomban volt bezárva, kezdte rútul gyalázni a szép asszony; elmondta, hány katonatiszttel kokettirozik, hány foga lóg, milyen puderrel keni magát, hogy hamis czopfot visel, czékla-lével pirositja magát, koppantó-korommal pingálja a szemöldökit, meg isten tudja még mi mindent, a mit asszonyok szoktak egymás háta megé beszélni; hanem bezzeg alig tudta bevégezni a menyecske rágalmait, amint a nagy menkü almárjom ajtaja nagy zuhanással kinyilik, s belöle mind a 10 nekifeszitett körmével dühtöl tajtékozva rohant a fogoly menyecske egyenesen Marczi bátyámék felé; akkor elöttök elsápadt, lihegö arczczal, kezeit csipejére téve, megállott, s rákezdte azokat a válogatott szavakat, olyan periodusokban elöadni, melyeket az ember egy dictionariumban sem talál fel, visítva, sziszegve.

Ekkor a másik menyecske sem állotta tovább a dicsőséget, hanem a diványon levő párnát felkapván — avval a mérges nagysámot úgy kopfpuczon teremtette, hogy a párna menten kirepedt, s rajta a drága sok szép pehely omlott özönlött kifelé; — tele lett a szoba pehelylyel, de a két asszony azért nem hagyott békét egymásnak, tépték, szaggatták a párnát.

Marczi bátyám meg köztük elámulva, nem tudta hirtelen, hogy igazitsa el a dolgot, mig végre az egyik menyecskét derékon kapta s kivitte az ambitusra, e pedig már ez alatt a catastropha alatt besetétedvén, jól hátba vágta Marczi bátyámat s haza szaladt; — hanem bezzeg a másik, a ki a szobában maradt? — no hiszen az osztán megtakarította szépecskén, mondott a Marczi bátyámnak mindent, csak jót nem, — még azonfölül ugy össze-vissza pelyhesedett a magyar nadrága, hogy kefélték legalább három hétig, mégis mindig pelyhes volt; — a két asszonynak is kiesett a grátziájából, de hát ő abból magának nem csinált bajt, mert tudta, hogy a férfi szerelme olyan mint a töltött káposzta — mentül többször melegitik föl, annál izletesebb, hogy pedig még ezután a catastropha után sokszor felmelegitették az ő szerelmét, az is igaz.

Adomák.

Három orosz itta a krumplilevet egy korcsmában s ily beszédet folytattak egymás között

— Hé Stefán! de nincs esze ennek a zsidónak, hogy ezt a drága italt nekünk ide adja.

— Bízony Vaszil, ha nekem ilyen italom volna, ha a szeme kifutna is előttem, nem adnék belőle neki.

— Csitt te! ne haváre! mert ha meghallja, bizony még egy kortyot se ad többet nekünk.

* * *

Bepanaszolta a zsidó társát becsület sértésért a rabbi előtt s kérte, hogy keményen büntesse meg azt s panasza nyomatékául egy pár forintot csúsztatott a rabbi kezébe.

Hivatja a rabbi a vádlottat, s azt is kihallgatva, szembesítette a vádlóval. A kihallgatás után kezdi a rabbi az itélet-kimondást.

Látva a vádlott, hogy az itélet ö reá lesz csavarítva, félrehivja a rabbit, fülébe sugja, hogy két szép kanpulykát hagyott kint a pitvarban.

— Miért nem mondád atyámfia előbb is, hogy oly fontos két tanúval rendelkezel, — folytatá a rabbi itéletét — a pert te nyered meg, — Te pedig hamis vádló, perköltség fejében fizetsz egy dupla tallért.

* * *

Hajdanában szokás volt a p....i collégiumban, hogy a tanuló ifjuságnak examenek alkalmával deák hexametereket kellett irni, — Egy ily alkalommal történt, hogy a tanár a „nyár kellemei"t adta fel themául.

Csak törte a fejét egy domine, csak törte, ki inkább szeretett volna valamely fa árnyában álmodozni jövő papi candidatiója felett, mint examenen hexametert irni; — de hasztalan volt minden erőlködése, hiába rágta a tollat.

Észreveszi ezt egy elmés, s a vizsgálaton jelenlevő úri ember; hozzá sompolyog, s kérdi csendesen:

„Hát csak nem megy, nem?"

„Nem biz az uram! — felelt a domine — de hát hogy is lehetne ilyen bolond tárgyról irni!?"

„No! ne busuljon — mond az úri ember — irja, amit diktálok:

„Mivelhogy a puska olyan gonosz fegyver;
Hogy mihelyt elsütik, mindjárt nagyot durran;
Ezért vagyon immár, hogy télen nincsen nyár.

Volt aztán nevetés, midőn a domine carissime e nagy hexametert a médiumon nagy pathószszal felolvasta.

Ludas Matyi okmánytára.

K . . Szolnok megye f. Szivágy helységében lévő szeszfőzdében egy csehből metamorphizált magyar fináncz igy irta be a megejtett vizsgálatot a szemle ivbe:

„Megvizgáltam, üzlete kivüly de csakugyán 22 áka liszti czifre beczıfrit találtan a fél megnehezetlen, és Kontrabanta megcsináltam.

M. k. pénzügyér *)
Tichi mp.

*) Hóhó! kissé hátrább az agarakkal, talán csak pénzügyőr?
Szedő.

Osztrák semlegesség.

Himmel tausend crucifix, se jobbra, se balra nem mozdulhatok, már igy mégis csak semleges maradok.

Kérdés: Mikor bőg a szabadkai polgármester (Lénárd Máté) stylusa a főjegyző tollában?

Felelet: Akkor, ha maga igazolásául (?) a közönség számára „Értesitést" ad ki, melyben bebizonyitja, hogy „mások kéziratával" is lehet „neveket aláirni."

Szerencsétlen polgármesteri flótás! — hiában „Madarászasz;" nem lesz belőled főispáni furuglyás; élénekelte fölötted Joczka a nótát:

Jöszte polgármesterem,
Itt nöttél föl keblemen;
Itt szoktál fölviradni,
Babéridon nyugodni.

Ninon.

Legátzióba indult a p . . . i deák, Falánkfalvár tudakozódék **tehát** egy már ott ünneplő deáktól, hogy mi a szokás nagyságos Gyomrosdi pátrònus urnál, kinél ebédelni szoktak a legátusok? ott bizony az a szokás bruder — válaszolá a kérdett, hogy a m i v e l a z e m b e r t m e g k i n á l j á k , m i n d e n t m e g k e l l e n n i , akkor aztán kedves vendég a legátus. Persze a deák azt akarta érteni ez alatt a „minden" alatt, hogy ne válogasson az étkekben.

No ez a szokás emberére talál — gondolja magában a deák, van nekem jó étvágyam. Mikor aztán szerencséje volt nagyságos Gyomrosdi ur asztalához ülni, s Ferke huszár bevitte a levest, Gyomrosdi ur inte Ferkének

hogy kinálja először a legátus urat. A deák alkalmazva magát a szokáshoz, addig kanalazott a tálban, a mig tartott benne. Hozta Ferke az aszétlit egy nagy tormás csuka képében, ezt is bevágta a legátus tisztességesen. A nagyságos ur és nagyságos asszony, de még az urfi és kisasszony is nagyot bámult ám, hogy miféle pusztitást visz véghez a legátus. Hozta a huszár a hideg hust, a töltött káposztát, mind eltakaríttatik takarosan. Következik egy sült kappan, nagy nehezen ugyan, de még ezt is csak betráncsirozta a legátus. Végre Ferke egy sült malaczot hoz be a konyhából

s amint meglátja a legátus, hogy azt is feléje viszi Ferke, felugrik a székről, kést villát elébe tartva, kiáltja: Ide ne hozza kend azt a malaczot — disznó teremtette .. mert mingyárt halálának halálával hal meg.

Vajjon nem igy jár-e majd a mamelukhad Kerkápoly b u d g e t j é v e l ?

Jó étvágyat!

Még a muszka sem cerniroz.
Buda-pest még nem is Páris!
A frankfurti tormás virslit
Lóhusból készitik már is.
No mért ne? hisz ha Pest-buda
Francziától és némettől
Egyetmást elsajátithat..
Azt állitja Stigler virslis
Megeheti a lóhust is..
Mert mostan ez inyencz-étek
Legujabb franczia divat.

Polithitkhos vers.

Isthen khegyelméből megh bokhott egy zsarnukh,
Khinek zsarulása hùsz éven át tarthutt.
Lajos Bunaphárthe trunján már nem henczeg —
Vethette unnan le Szedánnál bukfenczet.

Erre a népek khüzt lakhudalom készül..
Hodj a franczia nép szobadságha épül —
Ödvözölnekh szipen a khüzthársaságot —
Ledrurollin orat s a Gambetta párthut.

Nem szeretnek ezthet Bismark és khirála,
Mert a szabadságut egyik se khivánja — —
Azért uczczu nekhi biztatnak a nipet
Thürjön rá Párisra, minden a khi nimet.

És a bhulund nimet fogad szót de nagyba
Azthat se bán, hodj a fugát uda hadja —
Franczia urszághban gyilkhul, robul, iget,
S üzvegynek s árvának szerezi inséget.

S iodod e the porosz, hodj igy mit csinálud?
Nemzethek nyokhára erüs vasas jármut —
Azért a szivemből khivánok magamba.
Mit fábrikálsz the hordd s gebedj meg alatta

Hasli Muzes
a musthani háboros idü járással
osthor hegyet futott madjar
izraelita puét.

!!!Az égben!!!

1-sö párbeszéd.

Kazinczi: Én azt gondoltam, hogy a neved kezdöbetüje az a K. K. a Kisfaludi társaság pecsétjén.

Kisfaludi Károly: Én is, — hanem ha Gyulai Palkó, meg szász Kari ugy gazdálkodnak e társaságnál, mint eddig, bátran jelenthet az a K. K. mást is.

Kazinczi: Már ugy-e, hogy magyarul mondva Cs. K.—t?

Kisfaludi: Bizony aligha nem azt!

2-ik párbeszéd.

(nem épen az égben, hanem egy kicsit alantabb a — pokolban.)

Öreg Metternich: Te Bruder! ez az ember az a Deák, — ki Kossuthal egy ministeriumba volt?

Vindicsgrétz: Mit, ember? hát nem megmondtam én, hogy az ember hol kezdödik?!

Haynau: Na! schaut's nur? mégis azt mondják, hogy én mennyi embert agyonlövettem, meg felakasztattam!

Vindicsgrétz: Hát azt mért nem akasztattad fel?

Haynau: Hast keine Politik! hát ki hajtaná most a mi utódaink malmára a vizet?!

Óh!

Oh delegatió, közösügyes járom,
Bölcs készitmény vagy te ezen a világon:
Nyakába vetettek a magyar nemzetnek.
Deficit bársonynyal pompásan befednek.

A nagy dolegatyák összegyültek Pesten,
Marakodva csupán egy büzhödt dögtesten:
A kvóta dögtestét huzzák erre-arra,
Melyből csak az undor jut a hű magyarra.

Ki ne undorodnék a terhes adótól?
Ha lakzi volna is, sok lenne s jóból:
Megkamatolhatják a szegény népséget.
— Bundáján és szű in nem látni épséget.

Nyugszik Kerkápoly, Lónyai árnyában,
Arabs számadással a frakkja szárnyában:
Istenem, be jó, hogy nem vagyunk arabok,
Nem szükség értenünk, értsék meg a — rabok!

A nagy adó súlya, — mint a nóta mondja —
Nemcsak házgerendánk, de vállunk is nyomja;
Fizetünk. fizetünk... és hallgatunk szépen....
Hogy nem üti őket agyon a nagy szégyen!?

Oda van arczukra a nagy szégyen festve,
A magyar kincsére járnak, állnak lesbe;
Midőn megrakodtak kövér milliókkal:
Hajlongva búcsuzik tőlük a jobboldal.

Oh bölcs dolegatyák! már az ilyen eset
Nem is volt, nem is lesz soha szép kereset!
A róka rászedte a hollót, ki sajtot
Finom élvek között a szájában tartott.

Egyszer ez sikerült, de többé nem, soha,
Bármint pattogott a kisérlet ostora,
Majd a mienk lesz még egykor a pap sajtja,
Gondolni fogunk rá: hogy más meg ne nyalja.

A delegatio mi fölséges, mi jó!
Szivre hatva festi könyvében szent Klió:
Majd kétszáz év elöt t. Szelepcsényi uram
Mondotta már vele: akarom, hát úgy van!

Vallás és szabadság martyrai lettek,
A kik a szék előtt bátran megjelentek...
Ott áll most egy nemzet: a kor vértanúja,
Homlokán a kvóta töviskoszorúja

Dolegatyus lennék? Nem mennék én haza;
Megölne a népek kint nyögő sóhaja:
Mint Lóth felesége a borzalom láttán,
Szégyenérzetemben tüstént kövé válnám.

Dolegatyus lennék? Inkább gyilkosságért
Tennék rám a vádat, — tudnám: hogy az — rám fért
Egy embert megölni? sillom! az még mehet,
De koldussá tenni egy egész nemzetet!?

Dolegatyus lennék? Inkább Napoleon,
Kiről Sedán minden emberséget levon;
Ki már csak azért él, hogy meg nem tud halni,
Jelleme is arany, de csak olyan talmi....

Dolegatyus lennék? hol van az a vérpad?!
Gyer ide, gyóntass meg, te keresztes vén pap!
Egész megnyugvással fejemet rátenném:
Tudom, ez életet meg nem érdemleném!

Herkó Páter.

Tudatás az országházból.

Annó 1870 mense novembr. die 18.

Napi renden van a miniszteri caprice.

Kerkápoly:	Tisztelt ház!
Tigrisek:	Szavazzunk.
Mamelukok:	Halljuk hát.
Madarász:	Nem lehet...
Mamelukok:	De lehet...
Simonyi:	Ház szabály...
Paczolai:	Nix nutz .. zsupsz.
Karzat:	Hah! hah! ha!
Csengettyü:	Kling klang kling
Kerkápoli:	Bum... bum... bum...
Csengetyü:	Kling. klang. kling.
Kerkápoli:	Negyvennyolcz —
Tigrisek:	Hurrah! hah!
Mamelukok:	Brrrrrr. brrrrr. brrrr.
Csengetyü:	Klang. kling. klang.
Tissza:	Tisztelt ház.
Mamelukok:	Hü! hó! hó!
Tigrisek:	Á csa ... csi ...
Mamelukok:	Ni, ni. ni.
Tigrisek:	No ... no ... no ...
Csengettyü:	Csi ... li ... ling ...
Móricz Pál:	Ház szabály ...
Ivánka:	Nikebáj ...
Dietrich:	Itt van ni ...
Mamelukok:	Halts Maul —
Tigrisek:	Fuj fuj ... fuj
Csengettyü:	Csi ..., li ... ling ...
Tisza:	A kérdés ...
Mamelukok:	Nem halljuk ...
Tigrisek:	De halljuk ...
Irányi:	Tisztelt ház!
Pulszky:	Ne lármázz.
Csernátoni:	ars ... ars ... ars ...
Elnök:	Mars ... mars ... mars.

Sziporkák.

Tüzessen udvaroltak a gavallérok egy fiatal kisasszonynak.

Édes leányom – inté az őrködő mama a kis ártatlant, — ha a rosszak elakarnak csábitani, ne hallgass szavukra!

„De kedves mama — ellenveté a leány — hát akkor mit tegyek, ha a jók akarnak elcsábitani?

* * *

Egy hires iró egykor azon állitást vitatta, hogy a a tudósoknak holtig nötleneknek kellene maradniok. Mindazonáltal az orvosok ezen törvény alól kiveendők, mondá — mert illendőnek látom azt, hogy gyermekeik által pótolják ki az államnak azon kárt, melyet hivataluk által okoznak neki.

* * *

Az elsö Napoleon alatti francia háboru alkalmával a prágai zsidók egy egész ezredet állitottak ki saját költségükön az osztrák birodalom védelmére.

Midőn aztán a vitéz ezred a városból kiindult, a legközelebbi malomnál a molnár három fia utját állta az ezrednek s nem eresztették át a hidon. Az ezredes tehát a prágai biróhoz egy küldötséget menesztett azon kéréssel hogy „a d n a n e k i k e g y p á r h a j d u t, k i k a m o l n á r f i a i t i n t e n é k m e g, h o g y ö k e t e r e s z s z é k á t a h i d o n.

* * *

Egyik török szultán egy hires festészt azzal bizott meg, hogy minden nemzetbeli embert a maga szokott nemzeti ruhájában fessen le.

A festész végrehajtván a megrendelést, a franciát meztelennek festette le, balkezébe egy vég posztó', jobbjában pedig egy ollót tartatván.

Midőn a szultán ennek oka után tudakozódnék, igy felelt a festész: „A franciánál mindennap változik a divat, azért adtam kezébe egy ollót és egy vég posztót, hogy szabjon olyan ruhát belőle, minö a legujabb divat! *)

Tudomásul.

Számos megrendelés érkezvén hozzám a „Ludas Matyi 1871-ik évi naptárára, többen pedig annak megjelenése idejéröl kérdezösködvén, az illetöknek válaszolom: hogy a j ö v ö é v r e s e m m i f é l e n a p t á r t n e m a d o k k i.

Pest november. 20, 1870.

Mészáros Károly.

* No ugyan bolond divatot szabott most belőle.

Szedő.

Zsiga-pósta.

K a r c z o s n a k: A porosz királyhozi Ó d a igazán olyan karczos, mint az idei göcseji lőre, kóstolóul egy hörpentés im tessék belőle:

„Ám de a ki szavát
Meg nem állja: e b a z.
Hát te mi volnál más
Te ö l d ö k l ö! t e g a z.“

Z.-n e k P e s t e n: Ön különösen felhivja Ludas Matyi figyelmét a Harpagóhoz irt czikkre, melyhez annyi érdek és jóakarat van — mint mondja — kötve, mely üdvös hatást fog gyakorolni. Isten mentsen meg, hogy bevágjam kegyed előtt a Parnaszus utját, vagy megfoszszam az olvasókat az üdvös hatástól, én bizony készörömest közlöm szóról szóra a commentárral együtt. Ecce:

Tekintetes szerkesztö ur!

A napokban egy Harpagót kerestem fel ki szokása ellenére egy eltört és nem szelelö kurczéval fözött le, e ritka dolgot versben óhajtottam megörökiteni, és pediq mondhatom, nem könnyü feladat volt az öszhangzó rimeket elkésziteni, az igazat megvallva rettentö munkámba került a kitüzött czél kivitele, de mégis megteremtettem, és azt hiszem, hogy nem hizelgek magamnak, ha azt nyilvánitom hogy sikerült is.

No lássuk, hogy az üdvös hatás hogy operál az olvasó publikumnál?

K . . . hoz.

„A testamentomból csudákat olvasunk,
Melyet elkövetett a megváltó urunk,
Látjuk poklosokat mily gyorsan gyógyita,
S a vizet jó borrá miként változtatta.

Ily csuda erönek kellett munkálódni,
Kellett barátunknak szivét lágyitani:
Kellett a fösvénység kérgét felvagdalni
S jótékony sugárral azt felolvasztani.

Mert hogy a kérges sziv önmaga megnyiljon
Ugy, hogy rongy szivart bár de azt ingyen adjon:
Oly ritka eset az, melynek nincsen párja . .
Érdemes hogy vésse Clió táblájára.

Z).*

*) Z . . . barátom! máskor 3 krajczár ára
Levelmarkot tegyen verse hátuljára . . .
Mert az „ü d v ö s h a t á s“ lássa kissé drága,
Ha az mindig hat uj krajczárom kóstálja. Ludas Matyi.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pesten, 1870. Nyomatott B a r t a l i t s I m r e könyvnyomdájában öt pacsirta-utcza 5 szám.